

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursurilor depuse de Inspectoratului General pentru Migrație și Shokor Neemat, reprezentată de avocatul Ștefan Starciuc,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Shokor Neemat, reprezentată de avocatul Ștefan Starciuc împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, terț Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sec. Centru mun. Chișinău cu privire la obligarea emiterii actului administrativ individual,

împotriva deciziei din 21 ianuarie 2026 a Curții de Apel Centru,

(Dosarul nr. 3ra-192/26
PIGD 2-25035727-01-3ra-31032026)

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.
--

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – jud. I. Pruteanu
Curtea de Apel Centru – jud. V. Sîrbu, L. Bagrin, A. Cașcaval

24 iunie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursurilor depuse de Inspectoratul General pentru Migrație și Shokor Neemat, reprezentată de avocatul Ștefan Starciuc, Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,
Diana Stănilă,
Oxana Parfeni, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 19 martie 2025, Neemat Shokor, reprezentată de avocatul Ștefan Șevciuc, s-a adresat instanței de contencios administrativ cu o acțiune împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, solicitând anularea deciziei nr. 566/25/DAA din 19 februarie 2025, emisă de Inspectoratul General pentru Migrație, precum și obligarea pârâtului să emită un act administrativ individual favorabil privind acordarea unei forme de protecție reclamantei (f. d. 4–11).

2. În motivarea acțiunii s-a indicat că reclamanta este originară din Liban, orașul Baalbek. La 18 noiembrie 2024, aceasta s-a adresat Direcției Azil și Apatridie din cadrul Inspectoratului General pentru Migrație al MAI cu o cerere de acordare a azilului în Republica Moldova.

3. Prin decizia nr. 565/25/DAA din 19 februarie 2025 a Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, cererea de azil a reclamantei a fost respinsă.

4. Reclamanta consideră că decizia este neîntemeiată, încălcând principiile fundamentale consacrate atât la nivel național (art. 11 din Legea nr. 270 din 18.12.2008, art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova), cât și la nivel internațional (art. 5 alin. (1) din CEDO), iar temeiurile invocate sunt formale, menite să restrângă nejustificat dreptul la azil al persoanei.

5. Reclamanta a declarat că a venit în Republica Moldova la 18 august 2020, în contextul deteriorării semnificative a situației economice din Liban, țara intrând într-o criză profundă. Aceasta și soțul său au venit în Republica Moldova în scop de muncă, obținând o viză electronică și fiind angajați oficial. După nașterea copilului, reclamanta a renunțat la muncă pentru a avea grijă de acesta, iar soțul său a continuat să lucreze.

6. A susținut că locuiește în Republica Moldova și are un copil născut în anul 2021 pe teritoriul țării. A menționat că, la expirarea permisului de ședere, a solicitat reînnoirea acestuia, însă autoritățile competente nu au aprobat cererea.

7. Reclamanta a comunicat că, în anul 2024, în Liban a izbucnit un război devastator cu Israelul, care a distrus o mare parte din țară. Locuința sa a fost distrusă în urma bombardamentelor, iar în prezent nu mai are un loc unde să se întoarcă, neavând locuință, adăpost sau loc de muncă. Țara se află în ruină, iar bombardamentele asupra zonelor civile continuă, provocând numeroase victime.

8. A specificat că nu dorește să se întoarcă într-o țară lipsită de siguranță și stabilitate, temându-se pentru viața sa, a copilului său și a soțului. De asemenea, a indicat că în apropierea graniței dintre Liban și Siria au loc confruntări violente, inclusiv răpiri și omoruri, iar această zonă este foarte aproape de localitatea sa de origine.

9. Reclamanta consideră că întrunește condițiile prevăzute de art. 44 din Legea nr. 270 din 18.12.2008, întrucât: a) a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) a prezentat toate elementele relevante aflate la dispoziția sa, iar lipsa unor probe a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile sale sunt coerente și plauzibile, nefiind contrazise de informațiile relevante privind țara de origine; d) cererea de azil a fost depusă într-un termen rezonabil, iar eventuala întârziere este justificată; e) credibilitatea generală a solicitantei a fost stabilită.

10. Totodată, a susținut că, reieșind din circumstanțele invocate, legislația aplicabilă și informațiile privind țara de origine, aceasta se încadrează în prevederile art. 16 și art. 19 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 și urmează să i se acorde una dintre formele de protecție prevăzute de lege, întrucât viața și sănătatea sa sunt expuse unui risc real în cazul returnării în țara de origine.

11. În concluzie, a menționat că decizia contestată este viciată prin lipsa cercetării tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil, contrar art. 42 din Legea nr. 270, prin lipsa unor informații precise și actualizate din surse diverse privind situația generală din țara de origine, în sensul art. 43 al aceleiași legi, precum și prin neanalizarea evenimentelor survenite atât anterior, cât și ulterior părăsirii țării de origine, contrar art. 48 din Legea nr. 270.

12. În drept, cererea a fost întemeiată în baza art. 39, art. 60, art. 189, art. 196, art. 206, art. 211-212, art. 221-222, art. 224 alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ; art. 166-167, art. 277-278 din Codul de procedură civilă; art. 11 alin. (2), art. 16 lit. a), art. 17, art. 28 lit. a), art. 42 alin. (2), art. 43 alin. (2), art.

44 - 45 alin. (2), (3) lit. c), art. 46 alin. (1), art. 48 alin. (1), art. 61 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18.12.2008; art. 19 alin. (3) din Constituția.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

13. Prin hotărârea din 17 septembrie 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Neemat Shokor împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, terț Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sect. Centru, mun. Chișinău, privind anularea deciziei nr. 566/25/DAA din 19 februarie 2025 emisă de Inspectoratul General pentru Migrație; obligarea pârâtului să emită actul administrativ individual favorabil privind acordarea unei forme de protecție reclamantei (f. d. 126; 134-151).

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

14. La 15 octombrie 2025, Neemat Shokor, reprezentată prin Starciuc Ștefan, a declarat apel nemotivat (f. d. 130-133) împotriva hotărârii din 17 septembrie 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, iar la 19 decembrie 2025 a înaintat cererea de apel motivată, solicitând admiterea acesteia, casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea reclamantului să fie admisă (f. d. 157-159).

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

15. Prin decizia din 21 ianuarie 2026 a Curții de Apel Centru, apelul declarat a fost admis. S-a casat integral hotărârea din 17 septembrie 2025 Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și s-a emis o nouă decizie, prin care acțiunea s-a admis parțial. S-a anulat decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 565/25/DAA din 19 februarie 2025 și se obligă Inspectoratul General pentru Migrație să reexamineze cererea de azil depusă de Shokor Neemat, ținând cont de raționamentele expuse în prezenta hotărâre. În rest, acțiunea s-a respins ca neîntemeiată.

16. Curtea de Apel Centru a analizat legalitatea hotărârii pronunțate în raport cu prevederile art. 225 din Cod administrativ, art. 239-241 Cod de procedură civilă și a concluzionat că hotărârea instanței de fond este adoptată cu aprecierea eronată a normelor materiale în coroborare cu circumstanțele faptice ale cauzei, motiv din care urmează a fi casată cu emiterea unei noi decizii.

17. Colegiul civil a subliniat că, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar

putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere.

18. Totodată, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia. În vederea îndeplinirii obligațiilor nominalizate, autoritățile competente să soluționeze cererile de azil pot solicita expertize, consulta experți, efectua verificări referitoare la identitatea solicitanților, în condițiile legislației în vigoare.

19. Instanța de apel, a reținut că la examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale. Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condițiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat și aflării în una din situațiile pentru care se acordă protecție umanitară.

20. Totodată, instanța de apel a menționat că, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sunt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

21. În acest context, instanța de apel raportând la cazul reclamantei Shokor Neemat, a constatat că în nota de interviu reclamanta a scos în evidență o serie de circumstanțe cărora Inspectoratul General pentru Migrație nu le-a acordat răspunsuri plauzibile pe făgașul temerilor de a se întoarce în țara de origine.

22. Aderent, în instanța de apel, Neemat Shokor a subliniat că își face griji de viața și securitatea sa și a familiei sale, din motiv că în țara de origine este război, și că are copil care deține cetățenia Republicii Moldova (născut în 2021), care în prezent frecventează grădinița, iar interesul superior al copilului prevalează asupra celorlalte drepturi.

23. Colegiul civil a reiterat că materialul probant acumulat de Inspectoratul General pentru Migrație, regăsit în dosarul administrativ este unul insuficient, neconsistent, din moment ce art. 93 alin. (2) din Codul administrativ specifică, că fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. În sfera funcțională a organului migrațional intra sarcina investigării/cercetării din oficiu a oricăror împrejurări/aspecte/circumstanțe de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea justă a cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere, în condițiile legislației în vigoare.

24. Astfel, Colegiul a specificat că probele urmau a fi acumulate nu doar favorabile ci și defavorabile reclamantei având în vedere că un tablou integru al situației putea fi redat doar prin prisma tuturor probelor derivate din surse naționale și internaționale. În cadrul procesului judiciar, partea reclamantă a prezentat o serie de materiale relevante justei soluționări a cazului care în cadrul procedurii administrative nu au fost supuse examinării. Efectivitatea controlului jurisdicțional impune ca, în cadrul controlului legalității motivelor pe care se întemeiază un act administrativ individual defavorabil, instanța trebuie să se asigure că acesta se bazează pe o bază factuală suficient de solidă.

25. Aceasta presupune, verificarea faptelor invocate în expunerea de motive a actului, astfel încât controlul jurisdicțional să nu se limiteze la aprecierea verosimilității abstracte a motivelor invocate, ci să privească aspectul dacă respectivele motive - sau cel puțin unul dintre ele, considerat suficient în sine pentru susținerea deciziei în cauză - sunt întemeiate.

26. Colegiul a conchis că materialul probator acumulat în faza administrativă s-a dovedit a fi insuficient și neconcludent, nefiind analizate în mod efectiv toate informațiile relevante provenite din surse naționale și internaționale, iar argumentele și probele prezentate ulterior în instanță nu au fost supuse unei evaluări corespunzătoare în procedura inițială.

27. Instanța de apel a considerat că actul administrativ contestat nu se întemeiază pe o bază factuală, iar controlul jurisdicțional efectiv impune înlăturarea deficiențelor constatate. Prin urmare, reexaminarea cererii de azil de către autoritatea competentă reprezintă singura măsură aptă să asigure o analiză completă, imparțială și conformă exigențelor legale, astfel încât soluția ce va fi adoptată să reflecte o apreciere reală și fundamentată a circumstanțelor esențiale ale cauzei și a riscurilor invocate de reclamantă.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

28. La 26 martie 2026, prin intermediul poștei electronice, Inspectoratului General pentru Migrație a declarat recurs împotriva deciziei din 21 ianuarie 2026 a Curții de Apel Centru, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei cu menținerea hotărârii primei instanțe.

29. În motivarea recursului s-a indicat că instanța de apel a reținut în mod greșit că actul administrativ emis de Inspectoratul General pentru Migrație nu ar fi motivat în conformitate cu prevederile art. 118 Cod administrativ. În realitate, actul contestat cuprinde în mod clar temeiurile juridice aplicabile, circumstanțele de fapt relevante, precum și analiza probelor administrate, fiind suficient de motivat pentru a permite înțelegerea rațiunilor care au stat la baza emiterii sale și exercitarea efectivă a dreptului la contestare. Prin urmare, concluzia instanței de apel este nefondată și constituie temei de casare.

30. În opinia Inspectoratului General pentru Migrație, instanța de apel a apreciat eronat că autoritatea administrativă nu și-ar fi exercitat rolul activ, contrar prevederilor art. 42 din Legea nr. 270/2008. Recurentul a subliniat că autoritatea competentă a audiat solicitanta, a analizat informațiile relevante privind țara de origine și a efectuat o evaluare individuală a situației acesteia. Motivele invocate de solicitantă sunt exclusiv de natură socio-economică, nefiind apte să justifice acordarea protecției internaționale, astfel încât nu pot fi reținute deficiențe în examinarea cauzei.

31. Consideră că instanța de apel a interpretat în mod greșit și probele referitoare la situația din țara de origine, reținând în mod neîntemeiat existența unor riscuri generalizate. Din materialul probator administrat rezultă că nu există un conflict armat generalizat, eventualele incidente fiind localizate, fără a afecta întreg teritoriul, și fără a demonstra existența unui risc individualizat pentru solicitantă. De asemenea, aceasta nu a invocat o temere bine întemeiată de persecuție, ci exclusiv motive de ordin socio-economic.

32. În ceea ce privește aplicarea dispozițiilor art. 8 CEDO, instanța de apel a procedat la o interpretare eronată, întrucât refuzul acordării protecției internaționale nu constituie, prin el însuși, o ingerință în dreptul la viață de familie, iar analiza proporționalității unei eventuale măsuri de îndepărtare urmează a fi realizată într-o procedură distinctă. Simpla existență a unui copil pe teritoriul statului nu constituie, în sine, un temei pentru acordarea protecției internaționale în absența unui risc real și individualizat.

33. Recurentul invocă că instanța de apel a reținut nejustificat aplicabilitatea principiului beneficiului dubiului, în condițiile în care declarațiile solicitantei nu sunt susținute de probe relevante, nu demonstrează existența unui risc real și nu sunt coroborate cu informațiile obiective privind țara de origine. Acest principiu nu poate suplini lipsa elementelor probatorii necesare.

34. În opinia recurentului, hotărârea instanței de apel este afectată de o motivare insuficientă, nefiind indicat în mod clar care sunt încălcările imputate autorității administrative și nici în ce mod acestea justifică soluția pronunțată, ceea ce face imposibil controlul de legalitate.

35. La 26 martie 2026, prin intermediul poștei electronice, Shokor Neemat, reprezentat de avocatul Ștefan Starciuc a declarat recurs împotriva deciziei din 21 ianuarie 2026 a Curții de Apel Centru, solicitând admiterea recursului și casarea integrală a deciziei cu menținerea hotărârii primei instanțe.

36. În motivarea recursului și-a exprimat dezacordul cu soluția instanței de fond și a instanței de apel invocând că ambele instanțe nu au ținut cont de prevederile Legii nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

37. La 31 martie 2026 și la 15 mai 2025, în adresa părților au fost expediate copiile recursurilor depuse.

38. Până la data stabilită pentru examinarea admisibilității recursurilor declarate intimații nu au făcut uz de dreptul procedural de a depune referință.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

39. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

40. Art. 245 din Codul administrativ:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen”

41. Art. 245¹ din Codul administrativ:

„(1) Recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit. c) și d) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

(3) Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

42. Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) Codul administrativ prevede că:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

43. Referitor la termenul de depunere a recursurilor, Completul de judecată atestă că decizia motivată a fost notificată părților prin intermediul poștei electronice la 19 martie 2026, iar recursurile au fost depuse la 24 martie 2026, respectiv 14 mai 2026 cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

44. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

45. Completul Curții Supreme de Justiție, notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

46. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în cererile de recurs, nu relevă temeiuri justificate care să convingă că există o aparență privind interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit

nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

47. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, menționează că nu există aparența unei încălcări a dreptului recurenților la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

48. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

49. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

50. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

51. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

52. În acest sens, CEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva

Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

53. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmerts c. Suediei* 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

54. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin.(2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară ca inadmisibile recursurile depuse de Inspectoratul General pentru Migrație și Shokor Neemat, reprezentată de avocatul Ștefan Starciuc.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Judecători

Stela Procopciuc

Diana Stănilă

Oxana Parfeni